

LA CAMPANA DE GRACIA

¡UNA RELLISCADA!

No s' espantin; si may arribés á caure, ell mateix sabrá aixecarse.

AVIS IMPORTANT.

Está acabantse d' arreglar l' Almanach de LA CAMPANA DE GRACIA.

Sortirà dintre de pochos dias plé de caricaturas, retratos de personatjes célebres y xispejants escrits.

Devem fer públich que son molts los pedidos que tenim fets, y recomenar als rostres corresponsals, si no volen quedar sense, que no s' adormin.

Després que no 'ns digan que no 'ls havem avisat.

DOS DE JANER.

os de Janer!.. fetxa fatal. Hi hém arribat ja; pero ignorem encare en aquestas horas los resultats de la gran batalla parlamentaria que ha hagut d' haverse lliurat en la ex-cort de D. Amadeo.

Plens d' ànsia esperem los detalls: ab l' ànsia mateixa ab que la mare espera notícias del fill de son ccr, del fill que té á lluytar en desesperada guerra.

Perque nosaltres coloquem la República democrática federal en lo primer lloch de nostres sentiments mes purs.

Y sentim lo pressentiment de que la República corra un perill de mort.

Tant-de-bò que se 'n escapi.

Terrible será que nosaltres mateixos l' haguem morta.

Ignomínia aquesta, que caurá sobre nosaltres com una pluja de plom fus.

Si ab un cop de forsa nostres enemichs nos la robessin, nos cabria encare l' esperansa de rescatarla un dia ó altre: pera ferho contariam ab las aspiracions nobles y generosas del poble espanyol.

Mes ¿que l' hi dirém al poble, sobre 'l llit de mort en que jegui nostra causa, si al demanarli ausili, nos tirarà sempre á la cara 'l crím d' haverla assassinada.

Es una fatalitat terrible, que voltats d' enemichs cap d' ells prou poderós per vénce'ns, cap d' ells ab forsa suficient per doblegarnos, nosaltres mateixos, per nostres desacerts, per nostras faltas, los deixem lo puesto, libre de nostra presencia, y 'ls entreguem la dessan-grada patria perque acabin d' espremeli las entranyas.

Ah! No hem pogut, no, escaparnos nosaltres del personalisme que ha sigut la mort de tots los partits.

Nosaltres teniam quatr' homes eminents que formavan la esperansa de tot lo partit, quatr' homes com cap mes partit podia presentarlos, l' un complement del altre, de tal modo que semblava impossible que ab quatre puntals semblants pogués caure la República.

L' un se deya Salmeron, esperit creador, filosofh ilustre, destinat á arrancar las teorías políticas de las esferas de la ciencia abstracta.

L' altre 's deya Pi y Margall, ànima inflexible, conciencia honrada, que semblava fet exprès pera desarrollar en las esferas de la práctica lo que provenia de las nebulositats científicas.

L' altre 's deya Castelar, paraula d' or, eloqüencia celestial, rey del bon dir que destinat semblava á iluminar com lo sol las teorías políticas y á infiltrarlas fins al cor del poble.

L' altre en fi 's deya Figueras, home de mon, l' hàbil polítich, lo destre pilot que semblava destinat á salvar la nau del Estat en mitj de las tempestats mes desencadenadas.

Aquests quatr' homes mantenian en nostre cor una esperansa consoladora, perque no suposavam may que poguessen dividir-se y ferse

una crua guerra, dividint al partit de que formavan part al mateix temps, perque creyam, que uns y altres rivalisavan mutuament en amor á la República, perque 'ns figuravam qu' ells compendrian que tant necessaris eran los esforços del' un com los dels altres pera salvar nostra santa causa.

Però tot ha sigut en vá: la miseria ha muntat tant amunt que nostres homes mes ilustres no s' han pogut escapar de respirarla.

A son alrededor s' ha format una cohort tal d' aduladors, de famelichs y de perversos, que en veritat de puntals qu' eran de la República, s' han tornat garrots ab que quatre malvats l' assotan.

Caygué en Figueras del poder: se 'l deixá aislat y no pogué sostenirse. Caygué en Pi: aislat com en Figueras havia de morir de la mateixa mort.

Salmeron y Castelar units constituhan la nostra última esperansa, y are tot d' un plegat se véu qu' entre ells hi media un abisme de dissencions, y ¡cas fatal! com mes s' aproxima l' obertura de l' Assamblea, mes aquest abisme s' aixampla y 's profundisa.

Si se 'ns desfá aquesta última esperansa, ¿qué será de nosaltres? ¿Qué será de la República?...

Y lo pitjor de tot, per lo que pot importar á la nostra pobre patria, es que van passant las esperiencias sense resultat.

Fá ja alguns anys que l' unió de dos homes podia salvar la llibertat en nostra patria, y á pesar de tot la llibertat s' enfonzá, perque Olózaga y Espartero, qu' eran aquestos dos homes, mes s' estimaren satisfacer son amor propi, que las necessitats del país.

Mes tart l' unió de Zorrilla y de Sagasta podia salvar la dinastía de Saboya; y la dinastía de Saboya se 'n aná á fons, per la ambició personal del un y del altre.

Al pujar la República en 11 de Febrer la unió de 'n Martos y en Rivero podia prolongar la vida del partit radical y en Rivero y en Martos se destruiren mútuament y 'l partit radical deixá d' existir.

¿No 'ns diuhen res per ventura tots aquestes exemples?..

¿Hém de ser nosaltres també d' aquells que no escarmentan en lo cap del próxim?..

¡Ah! si nosaltres tinguésem la millonéssima part de l' inteligencia que tenen nostres homes mes il-lustres!.. No succehria lo que are succeheix.

Prou la patria angustiada, la llibertat en perill, l' honra de la nació próxima á pérdres parlarian ab la véu nostra, y qui no volgués sentir-la pitjor per ell, mil voltas! indigne fora de dirse republicá! indigne de anomenarse espanyol!

BATALLARAS

La partida de 'n Savalls s' escapa de las mans de 'n Turon com una anguila, y deixant-lo molt endarrera é ignorant de la seva direcció, se 'n vá cap á Calella.

A las tres de la tarde entra á la població. Trenta voluntaris del quart batalló manat per en Josepet Domingo 's tancan á la iglesia y comensan á fer una resistencia heróica. A Calella no hi ha mes forsas.

Mentres una part dels carlins s' entrega á un desenfrenat saqueig, altres construeixen davant de l' iglesia una barricada de sacas de farina, instalan dos canons y obran brexa en l' edifici. Penetran dintre y 's troban ab que 'ls voluntaris son dalt del campanar, havent trencat la escala.

Vinga petróleo y fum de sofre: tractan de asfixiarlos; pero la véu de la campana ressona poderosa, tocant á somatent: junt ab los voluntaris dos ó tres donas se defensen com á lleonas; una d' ellas arriba á llagarse las mans de tant tocar.

Vé la nit; quan de prompte arriba ausili als braus defensors de la torre de la Iglesia: per una part sos germans del mateix batalló, lo seu gefe al frente: de l' altre, la columna del intré-pit Canyás. Los carlins al sentir l' espatech delt Krups y no saventse avenir de un ausili tant promptament donat, fujen desesperats de no haver pogut fer una segona Cardedéu; y 'ls valents voluntaris son rebuts ab gran entusiasmo per sos germans.

Al deixar convertida l' iglesia en un pilot de ruinas diu qu' esclamá un capellá:—«Mes val cremarlas que no que 's vejan profanadas.»

La crema de una iglesia, per asseninar als que la defensen es ó no es profanació?

Mes de 500 baixas entre morts, ferits y presoners tingué en Santés en l' acció de Bocairrente.

Nostras tropas al mando del brigadier Weyler donaren quatre terribles càrregas á la bayoneta, deixant lo camp cubert de cadàvers.

Nos sembla que ja ha arribat l' hora de segar.

L' expedició prompte y eficás de una columna á la vila de Calella, atacada per la carlinalla, quan ningú pensava ab ella, es un acte que honra tant á n' en Martínez Campos, com á n' en Cañas.

Aixís desitjem que 's fassa la guerra: ab sorpresas inutilisant las sorpresas dels carlins.

La qüestió es tornarlos sempre la pilota.

Al últim l' Ajuntament ha presentat lo plan administratiu que tenia anunciat.

Notables son las reformas que ab ell se proposa realisar: Arreglo de las oficinas, establiment d' arcaldías de districte comunicadas telegráficamente ab l' arcaldía central, reforma dels empedrats, establiment de mànigas de regar, descentralisació del cos de bomberos, idem del de municipals etc., etc. son reformas poch costosas, molt útils y que poden portar grans ventatjes.

Segueixi l' Ajuntament aquest camí: siga mes actiu en plantejar lo que ha discutit, de lo que 'u ha sigut en discutirho, y tindrà nostres elogis.

A Reus, Valladolid y altres puestos lo mateix que aquí no ha pogut elegirse als oficials de la milícia, per falta de concurrencia.

Però á Reus, Valladolid y altres puestos 's ha citat novament als milicianos, prevenint-los que 'l que no concorri á l' elecció, sense un motiu justificat, pagarà un tant de multa ó sufrirá tants dias d' arrest.

Ab aixó, si que Reus, Valladolid y altres puestos se diferencian de Barcelona.

Ja aném recullint los fruyts d' haver armat á certas patuleyas.

La de Tarrassa, composta d' antichs sagastins exclusivament l' altra dia en las inmedicions de Matadepera veje forsa armada, l' hi doná 'l «quien vive» y junt ab ell com á Dèu te guard' l' hi enviá una descarga cerrada, que produhí dos ferits.

La forsa armada que havia vist la ronda tarrassenca era de milicianos de Sabadell.

De manera que tant ab república com sense república, quan no á grat-cient, per casualitat, los republicans de Sabadell son sempre víctimas dels sagastins.

«Any nou, vida nova» diu l' adagi.
¡Ay de nosaltres si aquesta vida nova, no segueix sent la vida republicana!..

En una de las tantas conferencias que ha tingut en Salmeron ab en Castelar, lo primer digué que 's trobava malament, al veure que en Figuerass' inclinava á la política del segon.

Ab totas aquestas cosas qui 's troba malament y bèn malament es la pobreta república.

En Castelar y en Salmeron no han arribat encare á una avenencia.

¡Ah! esclaman los carlins fregantse las mans: encare hi ha Providencia.

Y mentres los metjes disputan si haurán d' aplicar al malalt una sangria ó bèn si bastarán unas quantas sangoneras, ja hi ha qui li pren la mida per la caixa.

¡Malehida obstinació!...

—«¡Vosaltres disputéu, mentres jo 'm moro!»—digué en Figueras en una célebre sessió, repetint las paraulas de l'Historia antiga.

Y Espanya 's mor mentres á Madrid se disputa.

Es que á Madrid no hi arriban las espurnas de la espantosa guerra civil que crema per tot Espanya.

Y encare 's queixarán quan diu algú: «Guerra á Madrid!»

Moltas escitacions s' han dirigit als diputats á fi de que 'l dos de Janer estiguessin á Madrid.

A pesar de tot, alguns ne veyém passejarse per Barcelona.

La patria perilla ¿no es veritat? Donchs no falta qui té entés que també perillan alguns ventrells, y *amigol* alló d' anarse'n á Madrid y haver de fer mala cara á n' en Salmeron ó bèn á n' en Castelar, ab l' exposició d' equivocarse... francament, hi ha diputats que no tenen prou forsa per imposarse semblant sacrifici.

¡Vaya uns papás mes poruchs que t' la pobre patria!

En Cucala entrá á Sagunto: s' emportá 23 contribuyents en calitat de rehens y disset voluntaris.

De poble en poble marxaren fins que al últim al sanguinari cabecilla l' hi doná la ranxa de fusellar als infelissos defensors de la República. Dit y fet.

Las víctimas del fusellament jeyan per terra, calent encare son cos, quan una turba d' aquella canalla s' hi tirá al damunt per mutilarlos. Uns quedaren sense cap, altres sens' ulls: era aquell un espectacle qu' erissava 'ls cabells.

—Escoltéu, digué en Cucala als rehens: si dintre tres dias no tinch los 16 mil duros que hi demanat á la població, la vostra sort será la dels voluntaris.

La ploma 'ns cau de las mans: la sanch nos munta al cap.

REPICHIS

Diu que 'l govern portugnés está á punt d' espolsar d' aquell territori als gefes del carlisme, que desd' allí preparan pèls d' aquí tota classe de medis de defensa.

Sí, ja veurá, que no 'ls espolsi!...

Que esperi, y la *pols* miguelista arribará á cubri aquell trono.

Diu que de resultas de la causa que 's segueix als incendiariis d' Alcoy, s' han trobat indicis segurs de la bona inteligencia que ha mediat sempre entre carlins y cantoners.

De segur que uns y altres quan menján escarola se l' amaneixen ab petróleo.

La *Gaceta* está cridant per edictes al bisbe Caixal, per ampliar sa indagatoria sobre la misteriosa mort de un capellá anomenat Carreras.

Sense saber perque, fou aquest cridat á Palacio cert dia: encare no hi arribá fou tancat en la Torreta, local que 's comunica únicament ab las habitacions del antich cabecilla. Un dematí l' infelís capellá aparesqué mort, ab los ulls trets y socarrimada una part de son cos.

¡Quí havia comés aquest crim?

Lo Tribunal Supremo averigua aquest fet, y per millor averiguarlo deixa passar vuit anys tranquilament en son Palacio al bisbe Caixal, y espera únicament que aquest se 'n vaja ab los carlins pera cridarlo per medi de la *Gaceta*.

Aixis aquí á Espanya 's fá la justicia. Quan hi ha *caixals* en la seva espasa, no talla.

Lo compte de Chambord diu que vol renunciar sos drets á la corona francesa en son parent lo Niño Terso.

Es la millor manera de convertir al Noy Bobby en l' ase de Buridan, que posat entre un plat de cibada y un de fabons, per no saber á quin dirigir-se's morí de fam tot reflexionantho.

En lo ssgon atach d' Olot, los carlins ¿no saben que feren? Barrejaren petróleo ab l' aygua que assurteix á la població.

Miréu si tenen la manía del petróleo engastada al cervell que hasta ab l' aygua lo barrejan.

Aixis, no es temerari suposar que si triunfavan destruirian los gasómetros, y per tota concessió no 'ns deixarian encendre mes que quinqués.

—Quan menjém las neulas jo vull posarme la mitra, deya 'l meu nen xich.

—No estich per aumentar las desavenencias entre en Castelar y Salmeron. Fora bisbes.

Per Badajoz també hi corran carlins.

Y allí lo mateix que aquí 'ls pressumptos marquesos, comtes y barons de la cort del Terso tenen uns noms qu' encantan.

Aquí hi ha 'l Nas-ratat, lo Cagarahims etc., etc.

Allá 'ls cabecillas se diuhen *Feo de Cariño y Telaraña*.

Lo cabecilla Marco ha fusellat á uns quants dels que anavan en la seva mateixa partida.

Diu que 'ls tigres se menján als seus propis fills.

¿Que farà un carlí que no fassa un tigre?.. Per ço bèn fet: aixó queda á la part.

Los periódichs de París diuhen que hi hagué un conat d' incendi en l' arcoba de la Balaeta.

Potser aquesta senyora fuma y l' hi vá caure una espurna al llit.

Han assegurat alguns periódichs que després de la brillant acció de Bocairente, molts grupos de la partida de 'n Santes corrian pèl país morts de fam.

Es impossible.

Com ademes de fam tenian ràbia, es mesque segur que 's rosegavan los punys.

LOS TRES REYS.

Sens trepitjarne las lleys,
(puig d' acatarlas m' alabo)
jo lector, per menys d' un xavo
vull donarte *los tres reys*.

En l' orador que ab sa ciencia,
gran talent y gran memoria,
relata 'ls fets de l' Historia;

tens lo *rey* de l' eloqüencia.

En l' astre d' or, que á porfia
llum ne dona á l' ample esfera,
no hu duptis de cap manera;
tens en ell, lo *rey* del dia.

Sent lo poble, de la Lley
lo mes fidel guardador,
sens que segui en trono d' or,
en ell tens lo millor *rey*.

Sens trepitjarne las lleys,
(puig d' acatarlas m' alabo),
jo, lector per menys d' un xavo
t' hi donat ja "*Los tres reys*."

Boixompiraig.

En Castelar vá felicitar á Espartero per l' aniversari de la batalla de Lutxana.

Are que torna á bullir la guerra civil, es ocasió de preguntarse:

—¿Qui será l' Espartero del porvenir?..

Las baterías de la Palma estant batent de mala manera al fort de Sant Juliá.

¡Al fort de Sant Juliá!...

Quin gust deu donar tirar bombas y granadas á Sant Juliá!...

Está anunciada y á punt de sortir novament "*La Justicia federal*", periódich de 'n Roch Barcia.

Preparémnos donchs á llegir ratllas curtas y barbaritats llargas.

La Junta de Cartagena ha mudat de casa. A n' aquestas horas ja no es á Cartagena: ja es á la "*Numancia*."

Los héroes de Numancia, conta l' historia, que atacats pèls romans, preferiren sepultarse entre las ruinas de la ciutat, á rendirse á sos enemichs.

Los héroes de Cartagena prenent lo nom dels numantins se 'n van á un barco blindat, y qui tinga mals de cap que se 'ls passi.

Ab tot tenen de fer trafica 'ls cantoners.

Parlan de federació y l' assassinan: parlan de justicia y piratejan: parlan de Numancia y fujan com uns cobarts.

EPICRAMAS

—Noy te convido á esmorsar
—¿Y á quina fonda anirem?
—Hont vulgas: com que tu pagas
á mi m' es indiferent.

J. R. Ch.

Un pagés que 's diu Ambrós
lo qui sempre s' alabava
de tení 'l bigoti gros,
un dia fems hi portava
tot content, perque un cridava
«¡Quin bigoti mes *tamós!*»

G.

Un dia mon amich Gil
al teatro aficionat
me deya qu' ell fá papers
qu' en Valero no ha fet may.
Al principi no 'u vaig creure;
mes are se qu' es vritat,
pues surt molts cops de *comparsa*
y en Valero may ho ha estat.

B. M. O.

—«Mosso, deya en Telesforo
un dematí á la taberna,
cuyta pórtam mitja querna

y un patricó de ví moro.
 —«Home ab quin significat héu dit aixó del ví moro?»
 —«Vull dir, parlant ab decoro, que no siga batejat.»

Xexant' anys vaig fer ahi, mil carlins he conegut y ni un trovarne he pogut que amich fiell l' hi pogues di.
 —Si tu no, estimat Magí jo sí, l' hi diguí joyós:
 —¡Me 'l vols fer coneixe Ambrós?
 Per mí es un cas molt estrany.
 —No puch pas: morí fá un any.
 —Donchs digas qui era?

—L' meu gos.
 A. DE LA F.

—Diu qu' escriu tant bè en Parent
 —Oh! molt bè escriu Nicanor.
 —Donchs es un gran *escriptor*?..
 —No senyor, es... *escribent*.

B.

—No es desgracia amich Badó pèrdre á un temps mare y mullé?
 —Que vols que 't diga?.. No 'u sè:
d' una part sembla que que no.

A. F. O.

CUENTOS

Un quinto andalús estava de centinella precisament en una nit que semblava una nit de llops.

Com á soldat novell, tenia una por que l' arbolava, una por de aquelles que fan veure visions.

En aquest estat, creyent devisar un bulto que 's movia al sèu davant, dispará 'l fusell. Al moment hi acudí la guardia.

—¿Qué hi há? l' hi preguntá 'l cabo.

—Are res; pero si 'm descuido una miqueta, sorprenen al cos de guardia y 'ns degollan á tots; pero al primer que hi vist l' hi he clavat un tiro, y ha caigut á terra y 'ls altres han fugit.

—Bueno, digué 'l cabo. Aném á veure 'l mort.

—Oh! no 'l trobaran pas, contestá 'l quinto: com que l' hi he tirat lo tiro á boca de jarro, s' ha tornat tot pòls.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas dignes de ser insertadas los ciudatans Horaci Flach, Un admirador del pobre xino, Gestus. Pau Pallús. Avi vell, Manel Mirapeix, Closca, y un Federico endeutat.

N' han remesas que per ser insertadas deurian arreglarse 'ls ciudatans Blanch de Tayá, Ex-Cayfás de Reus, Fabalet de Suria, Oidualc, y Emuaj Nartreb.

Finalment n' han remesas que no poden anar per mal versificadas, fácils d' endavinar ó defectuosas los ciudatans Tarrassench enamorat, Un butit de Farinas, Ramon Bonhome, Tresina de 'n Galas y Correos de M. Pastrana.

Un Sitjetá. Si voi que l' hi dihém la veritat, no l' entenem.—D. Puig. Lo de l' altre número vá ser una equivocació de caixa. Consti donchs que la cantarella que duya l' inicial R, es de vosté.—Cap d' estopa. Lo que vosté 'ns envia es molt flach.—Trompet de Reus. Y lo de vosté adoleix del mateix mal.—J. Saranyana. Tambè se 'n ressen lo de vosté.—Manel Mirapeix.—Molta cosa de lo que 'ns remet ho insertarem: ja véu com ab palla y temps se maduran laa nespras.—Un estudiant de pèrit mercantil. Lo que 'ns envia no pot anar ni ab curriolas.—Jordi Bordi. Ni lo de vosté tampoch.—Un Tarrassench enamorat. Idem de lienzo.—Un noy de Malgrat. Envihins sempre original com lo qu' hem rebut y l' hi quedarém agrahits.—X. Y. Z. Serán satisfets los sèus desitjos.—Joan Titas. Y ab molta cosa los de vosté també.—Pau Pallús. L' hi insertarem l' epigrama.—Fabalet de Suria. La sèva cantarella está bè.—Oidualc. Y las de vosté també: serán insertadas.—Angelito. Esta bè lo que 'ns envia aquesta vegada: s' insertará.—D. Ringu. L' epigrama no fila: lo quento está bè.—Antonio Zapatero. Quan no envihí alguna cosa no 'u copihí, y si 'u copia, no 'u copihí de la mateixa Campana.—Treseta Intentas. Y vosté iassa lo mateix.—Sysimardo Kempad. Lo que 'ns remet es bastant fluixet.—Un mosquit. Arreglarém alguna cosa de lo que 'ns envia.

Y are que 'u passin bè: tots plegats.

SOLUCIÓ

á las dos xaradas y á l' endavinalla del número 194.

De CA-MA-MI-LLA una tassa sobre 'l MA-TA-LÁS pendré,

perque 'm sembla que el Café lo Rom no 'm ha probat massa

NASI DE LA MINGA

Han endavinat totas tres solucions los ciudatans ex-Cayfás de Reus, Lluisseta Maristany, Avi vell, Roscas-secas, Una plegadora de olivas, Gestus, Gerro Corona, Dos cusinets de Reus, Pere Sistellé, Avi de 'n Ninus, Malvinatje 'ls carlins Riteta d' Alella, L' oncle de la Catarina, Joan Titas, Boixompifaig, Agravi, Un somnia truytas, Un estudiant de pèrit mercantil, Taberné tronat, Jordi Bordi Nirininch, Manel Mirapeix, Un tarrassench enamorat, Adeo, Pauleta, J. Sarañana, Las tres trompas del orga de Caldas, Pilot del Carme, Ramon Bonhome y Tresina de 'n Galas.

Han endavinat las 1.ª y 2.ª los ciudatans Closca y Oidualc. Han endavinat las 2.ª y 3.ª Un mosquit. Y la 3.ª no mes l' han endavinada los ciudatans Emuaj Nartreb, Teresa Intentas, Noya de las carbassas, un Federico endeutat y Correos de M Pastrana.

XARADA

I.

Un apellido es segona y una vocal la primera: en quatre tinch un tercera que molts malts ratos me dona. Quarta y tres n' está D. Roch y 'l tot aqui hi sol habé ¡Ves mirant!... ipénsathi bé, que sino 'n sabrás molt poch!

AVI VELL.

II.

A prima y dos de la tot un capellá Una que 's diu dos y tres s' hi va emportá, Y com que molt tres-tres es ho va lográ. ¿No mereix una tres dos si la enganyá?

GESTUS.

ENDAVINALLA.

Sols es mon destino corre de camas y peus privat, y tot, lector, ho puch fer menos estarme parat.

B. M. O.

(Las solucions en lo próxim número.)

Imo. de la V y F de Gaspar, Ataulfo, 14.

Lopez editor, Rambla. 20

¡¡ALTO!! ¡¡ATENCION!!

HA SALIDO YA

VALE SOLO UN REAL.

Año 11 y 12 de su publicacion plagado de interesantes caricaturas y escritos humorísticos.

ESTÁ EN PREMPSA LO

Dintre uns quants dias surtirá plé de caricaturas, retratos de personatjes célebres y xispejants escrits.

VALDRÁ SOLS UN RALET.

HA SALIDO YA

Escrit ab molta xispa per varios gats dels freres y enllustrat ab molts caricaturas.

SOLS VAL UN RAL.

Tothom que vulgui adquirir ditas publicacions, tant los corresponsals y particulars de fora com de dins, que las demanin al ciudadá I. Lopez editor, Rambla del Mitj número 20, Barcelona.